

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

"Стороже! ЯКА ПОРА НОЧІ?"
Ісаї 21:11

Wartova Bashta (Ukrainian Edition) Monthly
The Watchtower and Herald of Christ's Presence

VOL. LVII МІСЯЧНИК № 11

Падолист, (November) 1936

ЗМІСТ:

Відпущальний Козел.....	163
Робота Примирення.....	165
Передалий Сатані.....	167
Буділя на Осмої.....	168
Священники і Левіти.....	170
Девіти.....	171
Спільні Інтереси.....	173
Міста Прибіжця.....	173
Несення Прощення.....	174
Ангели Слуги.....	175
Година Жертви.....	176

**В И
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
говорить ЄГОВА**
Іса. 43:12

© WTB & T

Published Monthly By

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

OFFICERS

J. P. Rutherford President W. E. Van Amburgh Secretary

"Діти твої навчати ме сам Господь, і великий мир і гарязд
буде проміж синами твоїми" - Ісай 54:13.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ

ЩО ЄГОВА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі й Датель життя для усіх сотворіннь, що Льюгоє був початком Його творива й активним слугою в творенні всіх річей; що той Льюгоє тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений в всяку силу на небі й на землі, і тепер є головним виконавчим Чимовником замірів Бога Єгови.

ЩО БОГ створив землю для чоловіка, сотворив совершенного чоловіка для землі й поставив Його на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамового гріху всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоби набути викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскресив Ісуса до божественної природи й вивівши Його понад усіх творива й понад усі імена і одягнув Його у всяку силу й власть.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Смон, і що Ісус Христос є Головою її й правильним царем світа; що помазані й вірні послідователі Ісуса Христа - се діти Смону, члени Єгової організації і Його свідки, котрих задача й привабливість є свідкувати про найвищу Єгови, голосити про Його заміри взглядом людства, про які навчає Біблія, й нести оwoц царства всім, що хотять слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі власті, котрий скинув Сатану з неба й зачав установляти Боже царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови під владою Христа, котре то царство вже тепер зачалось; що незадовго Господь знищить сатанську організацію і установить справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть послухати справедливого закону, будуть прихвнені й будуть жити вічно на землі.

ВИБІР

Яко вартісний побічник нової книжки "Богацтво" тепер є в Англіській мові книжечка під назвою "Вибір". Са книжечка містить вість котру люди доброї волі по всій землі бажають прочитати й студіювати, іменню, недавно тому розголошену через радіо промову "Розділення Народів", й також виразно пояснену трактатию на тему "Ваш Вибір", показуючи що кожний мусить тепер вибирати між богацтвом, а руїною. Сю книжечку можна набути за 5 ц. Незадовго вона вийде в Українській мові також.

ПРИНУМЕРАТА

Для інформації принумераторів "Вартової Башти" хочемо пригадати, і сам пояснити, що всяка принумерата виходить автоматично. Машина котра друкує адресу є так збудована, що коли принумерата кінчиться, тоді вона автоматично випадає з місця. При закінченні принумерації журналу висилаємо повідомлення з посліднім числом. Отже коли отримуєте повідомлення з журналом, то знайте, що ваша принумерата скінчилась й час відновити.

МІСІЯ (ЖУРНАЛА)

Сей журнал виходить в тій цілі, щоби помочи людям пізнати Бога Єгову і Його заміри, як про се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помочи свідків Єгови. Він уможливає систематичне студіювання Біблії для всіх своїх читачів і старається о иншу літературу яко помічю в таких студіях. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо й для інших знарядів публічного навчання з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії яко авторитету своєї науки. Він цілковито вільний й відділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито й безвиїмово стоїть по стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, Його любого Царя. Він не прибирає догматичної міни, а радше заохочує до ваажного й критичного розслідування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жади суперечности, ані його сторінки не створені для персональних справ.

Річна Передплата

Річна передплата на Вартову Башту в Злучених Державах виносить \$1.00, в Канаді й в інших краях \$1.50; в Великій Британії, Австралії, і в Полудній Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба висилати через поштовий переказ, експрес ордер, або банківий переказ. В Канаді, Англії, Полудній Африці й Австралії, передплату треба висилати до відділу в тім краю. З інших країв можна висилати передплату до бюро в Брукліні, але лише через міжнародний поштовий переказ.

Заграничні Бюра

British.....34 Craven Terrace, London, W. 2, England
Canadian.....40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian.....7 Beresford Road, Strathfield, N. S. W., Australia
South African.....Boston House, Cape Town, South Africa

Просимо в кождім случаю адресувати на імя Товариства

(Сей журнал виходить на кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть заплатити за сей журнал, а щиро бажають його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Ми радісно бажаємо помочи таким потребуючим, але після поштової регули, вони мусять прислати письменину апликацію кожного року.

Увага передплатників: Посвідку за отриману передплату чи то нову чи відновлену ми не вислаємо, хіба що о се попроситься. Змінення адреси для тих, що повідомлять, робимо в протязі одного місяця. Один місяць перед скінченням ся передплати ми вислаємо карточку-повідомлення з журналом. Yearly subscription price, \$1.00; Canada and foreign, \$1.50. Entered as second-class matter February 14, 1924, at the post office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Продовження з сторони 176)

мусять постаратися, щоби в сей день посвячення й служби Господневі, вони поклонялися Богу духом і правдою, і таке поклонення виконується в послушенстві до приказів Господніх у виконанню Його служби.

(Дальше буде,

ВАРТОВА БАШТА

I Вістник Присутности Христа

Vol. LVII

Падолист, 1936

№ 11

ВІДПУЩАЛЬНИЙ КОЗЕЛ

[Переклад з анг. "Вартової Башти" з 15, Травня, 1936]

"І ким Арон жереб про обох козлів: один жереб про Господа, а один жереб на відпущення. А козла, що на його впаде жереб на відпущення, поставити живим перед Господом, щоб споконувати на йому інакше пустити його в степ." - 2 Мойс. 16:8, 10.

Єгова назначив Мойсея своїм слугою або посередником для передання поучень Ізраїльтянам. Мойсей був найкращим священиком Єгови, предсказуючи Ісуса Христа, Головного Чинownika Бога Єгови. Єгова приказав Мойсеєві, щоби він поучив Арона відносно того, що він мав робити в день примирення, і між іншими Арон мав представити перед Господа два козли: "А від громади синів Ізраїлевих візьме двох козлів на жертву за гріх, та одного барана на всепалення." (3 Мойс. 16:5) Один із тих козлів був пожертвований яко офіра за гріх, а другий козел був відсланий живим "в степ". Господень козел представляв тих, що сталися співниками жертви з Ісусом Христом. Чи той відпущальний козел предсказував "велику громаду", що примусово вмирає? Св. Письмо заперечує се. Через довгий час посвячені трималися теорії, що відпущальний козел представляв велику громаду або другорядну класу. Писання не посилають такого заключення. Велика громада не є з духа народжена класа, але складається із "інших овець" Господа Ісуса, котрих Він привів у свою кошапу підчас суду в храм, котрий то суд тепер відбувається. Се не є громада почасти вірна, тому що Єгова не оправдує сотворіння, ще на пів вірне. Велика громада, се не є збір людей, котрі задля страху перед смертю знаходилися в в'язниці ціле життя. Кого ж тоді представляв відпущальний козел? Відпущальний козел пророчно представляв духову класу з котрої складається "лукавий слуга" класу, члени котрої пійдуть у погибель. Се заключення є поперте Св. Письмом.

² Писання котре рішає різне вживання сих двох козлів є слідує: "Бо в крові душа тіла, і призначив я її для жертівника, щоб зроблено покуту за душі ваші кров бо се, чинить покуту за душу." (3 Мойс. 17:11) "Маємо жертвищу, з котрої не мають права їсти, хто служить скинії. Котрих бо животних кров уносить в святиню архисерей за гріх тих мясо палить ся осторонь стану." (Жид. 13:10, 11) Господень козел був забитий, а кровю його було скроплене віко благальні у Святих Святих. Кров же відпущального козла не була ужита яко офіра для ніякої цілі.

³ Арон, первосвященник, представив два козли, привівши їх до двора перед наметом. Тут

Арон представляв Ісуса Христа, первосвященника Єгови. Сі два козли були вибрані із між козлів Ізраїлевих. Позатипічний великий Первосвященник, Ісус Христос, зачав вибирати два позатипічні козли ще за днів апостолів. Та робота вибору мусіла продовжатися аж покіль потрібне число Господніх козлів є вибране і пожертвоване перед Єговою. Ті два козли були взяті від громад Ізраїльських коштом людей. Ізраїльтяни представляли людство, що шукає примирення з Богом із між котрого є взяті певні одиниці на жертву з Ісусом Христом. Обидва сі козли були вибрані і мали бути ужиті яко офіра за гріх, але лише один із двох був дійсно ужитий яко офіра за гріх, і той називав ся "козел про жертву за гріх". - 3 Мойс. 16:15.

⁴ Ті два козли Арон провадив на двір, який окружив намет згромадження, і там представляв їх перед Господом. "І візьме обох козлів і поставить їх перед Господом до входу в громадський намет." (3 Мойс. 16:7) Тут сі два козли представляли всіх тих, що протягом періоду жертви посвятили себе чинити волю Божу і котрих Бог оправдав. Той період жертви зачався від Господа Ісуса і апостолів і буде продовжатися аж поки всі члени тіла Христового будуть вибрані. Сей факт, що вони обидва є в лінії на жертву за гріх, є показано через жертву закон-утоди, що вимагало, щоби обидва козли були без скаси. Оправданий чоловік стоїть перед Богом яко признаний і відповідний бути пожертвований яко жертва перед Господом. (Мойс. 22:21, 22) Отже сі два козли на дворі представляли всіх оправданих із духа народжених одиниць, тому що Бог дав оправдання людям в часі періоду жертви для тієї цілі, щоби приготувати їх яко своїх синів бути пожертвованими з Ісусом Христом. Аж до цієї точки всі козли є подібні що відноситься до поверховного вигляду. Вони були вибрані задля їх щирого серця, і то не після слів лише, а після напряду в'язного ними. Люди не можуть сказати хто є прийнятий, бо люди дивляться на поверховний вигляд. "Господь бо дивиться не так як чоловік; чоловік бо дивиться на лице. Господь же дивиться на серце." (1 Сам. 16:7) Отже сей вибір робиться після дійсного стану серця. Суд розпочався коли Господь Ісус явився в храмі. (1 Петр. 4:17; Мал. 3:1-3) Перед

тим часом ті два козли знаходилися лише на дворі через посвячених членів, і не були ще представлені перед Господом в Храмі на суд. Єгова є великим Суддею, і він судить через свого уповноваженого представителя, котрому Він поручив всякий суд в небі й на землі, т. є. Ісусу Христу. - Йоана 5:22, 27.

⁵ Усі посвячені й сплоджені з духа, представлені через сих двох козлів на дворі, йдуть разом аж до часу суду й розділення. Приказ даний первосвященникові показує, як розділення бере місце через кинення жереба. "І кине Арон жереб про Господа, а один жереб на відпущення." (3 Мойс. 16:8) Таке розділення не є самовільне, ані Ісус Христос не судить по самоволі, але судить після Божого закону і кермується після нього. "Не можу я робити від себе нічого: як чую, суджу; і суд мій праведний; бо не шукаю волі моєї, а волі пославшого мене Отця." - Йоана 5:30.

⁶ Посвячені, представлені через двох козлів, не є наперед осуджені Єговою без взгляду на їх бажання або поступки з їх сторони. Напрямок ділання кожної одиниці різнає у котрій класі він буде поставлений, і стан серця є дійсним чинником до рішення. Наче тих десять дівиць, що співтоваришили разом аж до часу розділення, так усі посвячені є показані в образі й суджені. (Мат. 25:1, 2) Священник кидав жереб, що представляло, що той вибір не був самовільний. "У полу кидається жереб, та випад його від - Господа." (Прп. 16:33) Кляса, що є, щира і цінковито посвящення Господеві, і через се знаходиться у відповідній стані серця, стається Господнім козлом і частю жертви за гріх, а ті, що є порушені самолюбством, є представлені через відпущального козла.

⁷ Той козел, що був вибраний або назначений через кинення жереба, був пожертвований яко Господень козел. "І приведе Арон козла, що на його випав жереб про Господа, і принесе його як жертву за гріх." (3 Мойс. 16:9) Посвячені й здуханароджені одиниці, що цінковито і несамолібно посвятилися Богу, стали по стороні Єгови і сильно тримають ту позицію без огляду на зовнішній вплив. Вони не шукають нагоди із самолюбства, але шукають признання від Бога, і через се вони посвячують себе вірно Богу. Їх вірність і затримання їх невинності до Бога принесе їм сповнення їх угоди через жертву (Пс. 50:5) Сі, представлені через Господнього козла, є приняті яко спільна жертва з Ісусом, котрий несе на собі гріхи (людей), якож написано про них: "Погреблись... з Ним через хрещення у смерть." (Рим. 6:4) Се лише ті, що мають часту у смерті через жертву з Ісусом Христом, що будуть жити й царювати з Ним. "Вірне слово: коли бо ми з Ним умерли, то з Ним і жити мєм. Коли терпимо, з ним і царювати мєм; коли відцураємось, і Він відцурається нас." - 2 Тим. 2:11, 12.

⁸ Та кляса представлена через того другого козла, з причини її взятого напряму, є передана Дияволу. "А козла, що його впаде жереб на від-

пущення, поставить живого перед Господом, щоб спокутувати на йому та пустити його в степ." (3 Мойс. 16:10) Сей текст в Американській *Поправленій Версії* звучить так: "Та козел, на котрого впаде жереб для Азазеля, буде поставлений живим перед Єговою, зробити примирення за нього, і відпустити його Азазелеві в степ." Еврейське слово "Азазель" не значить пустиня в котру той козел був випущений, щоб йому утечи від смерті, ані не значить, що ся кляса людей, задля їх страху перед смертною жертвою, підлягають неволі. Ясним є, що слово *Азазель* указує на якусь особу або сотворіння, що є впротилежності до Єгови, і котрим то сотворінням є Сатана, Диявол. Через самолюбний напрям взятий сією клясою, представленою через Диявола, а не тому що Господь самовільно присудив так. Господь судить їх після їх самолюбного взятого і об'явленого напряму. Стан серця і взятий напрям самохіть ставить їх у клясу відпущального козла після незмінного закону Єгови. Сі не є пожертвовані, але представлені "живими" перед Господом, щоби звернути увагу на факт, що той козел не виконав угоди з Єговою через жертву, але жие далі в протилежності умовам тієї угоди. Отже Єгова має рішити що мається зробити з тим "живим козлом".

⁹ В *Уповажненій Версії* сказано, що того козла "поставить живого перед Господом, щоб зробити примирення з ним". Але се не може бути властива думка, тому що він не винувнив своєї ції. Примирення не могло бути з тим козлом, тому що його кров не була пролита; а примирення можна зробити лише через кров. Отже з відси можна бачити, що *Поправлена Версія* і переклад *Роттердама* був добрий, що можна доказати слідуючими текстами: "Бо и крові душа тіла, і призначив я її для жертівника, щоб роблено покуту за душі ваші: кров бо се, що чинить покуту за душу." (3 Мойс. 17:11; Жид. 9:22; 13:11) Сі тексти доказують, що із тим козлом не було ніякого примирення, тому що його кров не була пролита. "Спокутувати на йому", після *Поправленої Версії*, значить се: Той "живий козел" з першу був представлений перед Єговою, щоб він мав нагоду бути співучасником у великій дню жертви, і що він був приведений під жертву примирення Ісуса Христа і оправданий Богом Єговою, щоби він мав часту в офірі за гріхи. Нім сей козел був ужитий, то перше був заколений теляць і його кровю скроплено віко благальні перед Господом, сим, що великий позатишній теляць зробив примирення. Той "живий козел" був представлений перед Господом для рішення його справи описля, показуючи сим, що той козел-кляса мав приступ до заслугів крові тельця, і той "живий козел" показує, що він отримав ласку Божу на дармо й спротивився духові благодати Божої. - 2 Кор. 6:1; Жид. 10:29.

¹⁰ Описля ніщо не показує, що би яке-будь примирення зроблено із козлом. Протинно, його відложено на бік "перед Єговою... і післяно його для Азазеля." (А.П.В.) Отримавши ласку Божу на-

дармо, для нього не було іншого місця ніде в Божій організації, отже він був переданий Сатані. (1 Кор. 5:5) Тоді із тим відпущальним козлом клясою сталося те, що з Юдою. "А за куском увійшов тоді в него сатана." (Йоана 13:27) Та кляса представлена через живого козла бажала жити і бути вільною і не "підлягати висшим властям", а імені Єгови Богу і Христу. Отже їй дано всяку свободу ділання, але не в Божій організації. Їй дано свободу вибору свого власного напрямку із Сатаною і його організацією. Ся кляса кричить за "саодою" і вона дістане її. Пустиня не доконче значить місце або стан насильної смерті відпущального козла кляси і рук Сатани й його агентів, але радше стан де бракує світла і правди, стан цілковитої темряви і знищення. - Мат. 13:42; 25:30.

‘РОБОТА ПРИМИРЕННЯ’

¹¹ Робота дня примирення поступала в сей спосіб: Два козли були привидені на двір, щоби пожертвувати їх в офіру за гріх. Первосвященник кидав жереб, і один із тих жеребів падав на козла, що був поставлений перед Єговою і посланий до Азавеля. Та нім вислано його, то перше мусіла бути виконана робота примирення через кров тельця і кров Господнього тельця мусіла бути ужита. В прообразі тельця був перше заколений і його кров взята в святе місце (Свята Святих) і там нею покроплено віко благальні. Тоді заколено Господнього козла і священник зробив із кровю того козла те, що "він зробив із кровю тельця." Ось так священник робив примирення за себе і за свій дім і всю громаду. Тоді священник вийде до жертівника на двір, і зробить примирення, поклавши кров тельця і кров Господнього козла на роги жертівника. - 3 Мойс. 16:12-19.

¹² Зробивши після розказу записаного від дванацятого до дсятицятого вершика, тоді зроблено порядок із "живим" або відпущальним козлом; яко ж написано: "А як скінчить покуту за святиню, і за соборний намет, і за жертівник, так приведе козла живого." - Луки 16:20.

¹³ Позатипічно, се значило прихід Господа Ісуса Христа до храму чинити суд, і часть його роботи там є очищення святині і розділення вірного останка від "лукавого слуги", "чоловіка гріха" кляси. Ся кляса складається із народжених із духа одиниць, що колись були в лінії до царства. Той відпущальний козел в тій точці представляв усіх тих, що підчас великого позатипічного дня примирення були оправдані й народжені з духа і котрі оказались невірними, котру то клясу Господь осунув коли Він прийшов до храму чинити суд. Те, що сталося в наметі, представляло що станеться при кінці світа. (1 Кор. 10:11) Се значить в той час, коли Господь Ісус явився в храмі чинити суд.

¹⁴ Тоді Арон первосвященник заявив прилюдно в присутності Ізраїльської громади про того "живого козла" або відпущального. "І положить

Арон обидві руки свої на голову козла живого та й признає над всі беззаконня синів Ізраїлевих і всі переступи їх, по всім гріхам їх; і положить голову, та й випустить його рукою певного чоловіка в степ." - 3 Мойс. 16:21.

¹⁵ Се Арон зробив з "живим козлом" не означувало, що той відпущальний козел представляв або взяв місце священника і його дому в сій роботі примирення. А радше се показувало, що святий дух як помічник і потішитель був забраний і коли Ісус Христос перебрав у свої руки посвячених у храмі, тоді Він розпорядить всіма народженими з духа і тоді відкриється "чоловік гріха". (2 Сол. 2:1-10) Се що Арон поклав обидві руки на голову живого козла представляло, що повна сила Ісуса Христа, великого Первосвященника, є скермована на відпущального козла клясу, щоби відкрити її і се показує чому невірна кляса повинна бути забрана із Божої організації. Голова представляє місце де відпущальність спочиває, так що відпущальний козел не може заступатися несвідомістю. В Ісаї 58:1 є приказ даний, що сплоснений з духа кляси мусить звернути увагу, що Господь робить, щоби не сказати, що вона не знала. Се що священник визнав гріхи пад живим козлом показує, що він прилюдно заявляє, і не попускає або прощає бунтівникам і непослушним що мириться із сатанською організацією. Се значить, що правдивий стан тієї кляси мусить бути відомий.

¹⁶ Обидва ці козли були взяті з між Ізраїльтян, але живий козел не служив вірно Господеві. Так позатипічні козли були взяті з між людей, що звернулися до Господа і посвятилися Господеві, але "лукавий слуга" кляси показала свою невірність і отримала Божу благодать на дармо і не служила вірно справам Божим між позатипічними Ізраїльтянами, а спонукала многих до гріха. Отже через се такі одиниці сталися чинителями беззаконня або беззаконниками. Таке беззаконня складається із союзу з організацією Сатани, що становить опоганення зі світом, і сям чином вони чигають і співдіають із світом або організацією Сатани, щоби гнобити і переслідувати організацію Божу. Такі одиниці поламали свою угоду і гідні смерті. - Рим. 1:30-32.

¹⁷ Обидва козли були приведені й офіровані для Ізраїльтян, але що відпущальний козел відмовився взяти на себе гріхи людські, отже 'визнання гріхів над ним', як се сказано в тексті, не могло перенести гріхів людських на відпущального козла і так зробити з нього народного добродія. Отже той живий козел незробив примирення за нікого. Ті гріхи, що священник визнав над живим козлом, мусіли бути інші чим ті, що мали бути обмиті кровю примирення, що була офірована на віку благальні, тому що відпущені гріхи Господь уже пригадає. "Як далеко схід від заходу, так віддалив від нас переступи наші." (Пс. 103:12) "Тим що милостив буду на неправди їх, і гріхів їх і беззаконний їх не згадувати му більше." (Жид.

8:12) Гріхи й беззаконня положені на голову тієї кляси відпущального козла, були тому, що та кляса не схотіла остерігати людей по приказу. (Езек. 3:17-20) Вони відмовились протестувати проти злих діл представителів Сатани які вони поповнили проти свідків Єгови. Ісус зазначив те саме правило сими словами: "Тим хто видав мене [правдивого свідка Єгови] тобі, [ворогові] більший гріх має." (Йоана 19:11) Про сих невірних ломателів угоди, "живого козла" або відпущального козла клясу, написано є: "І полиште ім'я ваше у присягу вибраним моїм." (Іса. 65:15) Ось так той "живий козел" кляса є показаний як найбільшній грішник землі і ті, з котрих складається та кляса, є названа "чоловік гріха", "син погибелі". - 2 Сол. 2:3.

¹⁸ Про сього відпущального козла є написано: "Горе світові від поблазней треба бо прийти поблазнем, тільки ж горе тому чоловікові, що через него поблазнь приходить!" (Мат. 18:7) "Коли б вони стояли в моїй радї, та й ясували б людою моєю мої слова й зупиняли б їх од ледачої дороги їх і від ледачих учинків їх." (Ерем. 24:22) Відпущальний козел кляси не ставась добродієм для людей і не взяла кари з їх плечей, але ставась клясою шкідливою для людей з причини їх невірності до Бога і непослушенства до Його приказів. Відпущальний козел кляси є вигнана з Божої організації і від Нього на віки. Той текст каже: "Та й випустить його рукою певного чоловіка", котрий то певний чоловік був не чистий. Ось так є представлена нечиста кляса на землі в руки котрої Єгова передає відпущального козла клясу, котра є віддана в руки Диявола. Відпущальний козел кляси можливо з першу ізза недбалства, а пізнійше задля виразного і добровільного напруму, зачала співтоваришити з нечистою клясою і так виразно стала проти Бога і Його організації. Отже єей відпущальний козел кляси відходить від Божої організації і стається частию світа, або організацією Сатани, і сим чином відтягнена Дияволом. Много із них взяли точно такий напрям зараз по приході Ісуса до храму. (Зах. 14:2) Відпущальний козел кляси, як се історія показує, був випроваджений в степ, котрий певністю знаходився поза табором Божих людей за котрих зроблено примирення, і поза тим, що були примирені з Богом. Степ представляє стан річей де нема життя підтримуючої поживи ані води праєди, щоби загасити спрагу тих, що бажають і люблять правду. Се - стан темряви і відчуження від Бога і Його викуплених людей де перебуває Сатана і поза Божим розпорядженням для примирення за гріх через Ісуса Христа. Серед таких обставин такі мають повну свободу шукати своїх самолюбних приємностей о скільки вони бажають. Миркачі, нарікателі і бунтівники є проти закону і научення Божої організації і ставлять себе в опозицію і є відпроваджені геть. "Се миркачі, докорителі, що ходять по хотінню своєму; і уста їх говорять гордо, і поважають лица задля користи. Ви

ж, любі, згадуйте слова, проречені від апостолів Господа нашого Ісуса Христа; бо вони казали вам, що останнього часу будуть рутателі, що ходять по хотінню свого безбожжя. Се ті, що відлучаються [від єдності віри], тілесні, що не мають духа." (Юди 16-19) Сі знаходяться поза Божим провідництвом і без Його охорони.

¹⁹ Се заключення можна дальше поперти слідуєчими словами: "І понесе козел все беззаконство їх у землю безлюдну; і випустить він козла в степ [в землю відділення]." (3 Мойс. 16:22) Відпущальний козел кляси є випроваджена в стан відділення від людей Божого табору або організації. Се що відпущальний козел був випроваджений в пустиню не значить, що відпущальний козел кляси буде привернена і знов установлена в організації. "Странно впасти в руки Бога живого." (Жид. 10:31) Правдиве значіння сього пророчого образу муситься рішити фактом, що яким являється бути сповненням пророчого образу. Писання і факти не заперяють заключення, що Бог увільнить гріхи людські і випустить їх у пустиню, і що відпущальний козел кляси є слугою Божим. Се є цікавито нерозумним як і не напідставі писання заключати, що Бог дозволить ломателям угоди і невірним одиницям нести несправедливість інших, що добровільно поповнили злочин, і сим чином зробити єю клясу представлену через "живого козла" відповідною для неба яко слуги вибраної кляси. "Велика громада" не є взгляднена тут в сім дню примирення і в тім пророчім образі відносно двох козлів. Велика громада не є з духа народжена і ніколи не була в лінії статись жертвою з Ісусом Христом. Відпущальний козел жадним чином не представляє великої громади.

²⁰ Коли Ісус Христос явився в храмі, він зачав роботу очищення, і час тієї роботи є вичистити [храм із лукавих], себто, із тих що не мають чистого серця. Викінчення бунтівників дальше продовжається, і кождий що станеться блазнітелем, миркачем або стане нарікати проти Бога і Його організації, такий є викінчений геть; і се також представлено через ангелів, що беруть храму не впускаючи лукавих там, і викидають тих, що псують себе через самолюбство. Єсли хтось останеться в храмі, той мусить сповняти заповіді Єгови і не забувати закону Його організації, бо така є заповідь Господня: "Храни, мій сину, що твій батько заповідає, й материної науки не цурайся." - Прип. 6:20.

²¹ Бог поміщує певних одиниць в тілі для виконання замірів, і обовязок таких, є передати поучення організації іншим. Ті що нарікають, миркають або бунтуються проти научення організації, ті вдійсности нарікають, миркають і бунтуються проти Господа. Кждий слуга Господень мусить стояти або впасти для свого пана а не для кого іншого. "Ти хто єси, що судиш чужого слугу? своєму панові стоїть він, або падає. Устоїть же, бо здоліє Бог поставити його." - Рим. 14:4.

²² Єсли хтось служить Божій організації і

спротивитись поученням тієї організації і визнає ту організацію, той ставить себе в противенстві. Се становить бунт проти Господа, бо се Господня організація, і если Його слуги поступають мильно, то Господь справиться з ними у своїм часі. Навіть в сім пізнім часі є такі, що збунтувалися і увійшли в змову проти Господньої організації, і, будучи порушені самолюбним бажанням дістати пошану від людей, вони шукають оправдати себе і витворити сентимент в їх користь. Часом амбітна одиниця затагне інших в тижий заговор, сподіючись відтягнути поплечників для себе. Недавно той, що отверто збунтувався проти Товариства, пише до свого майбутнього приятеля, уживаючи сі слова: "Визов сьогодні є той самий як і два роки коли ми дискусували його, чи ми поклонимось і будемо боятись чоловіка, або шанувати Єгови і Його єдиного... Що найменше сім людей признали сей визов і зробили угоду і згодилися стрінати вірно для Єгови і не боятись чоловіка, але коли прийшла проба то той самий страх здається повстав." Писатель повисше наведених слів, коли служив в Товаристві, постійно нарікав проти ріжних одиниць в організації, тому що вони виконували вірно приписані їм інструкції і службу. Той так нарікав часто ганьбив і зневажав братів в ріжних часах і старався ужити своєї позиції в Товаристві щоби задоволити своє власне самолюбне бажання. Та Господь його стримав в своїм часі. Із його повисше наведених слів можна бачити, що інші були у змові з ним, і без сумніву Господь у своїм часі і в свій спосіб зверне на них свою увагу. У Божій видимій організації нема наставників, і хто несамолюбно посвятився Богу немає причини боятись чоловіка. Тут нема навіть причини думати про страх перед чоловіком. Із такою самою певністю ніхто, хто цілковито посвятився Господеві, не увійде в договір проти один другого в Господній організації. Се нечисті серцем, т. є, з самолюбної мотиви, входять в такий заговор. Вони ошуковують себе і інших, та Господь знає тайни серця і судить після сього. Хто має нечисте серце тому nebude дозволено остатися в Божій організації; для того написано є: "Бережи твоє серце, мій сину, над усе, що бережеться, бо з нього виходить усе, чим живемо." - Прип. 4:23.

ПЕРЕДАНИЙ САТАНІ

²³ Як відпущальний козел був посланий до Азавеля, так виглядає, що декотрі із відпущального козла кляси протягом цілого періоду жертви були відвернені до Диявола, хотия сєї образ особливо сповнився, коли Господь прийшов до храму. Апостол Павло був одитнений в особлившу власть від Господа, включаючи власть передавати бутівників Сатані. Даючи пораду і поучення Тимотейові Павло писав: "Маючи віру і добру совість, котру деякі відкинувши од віри однали. Між ними ж і Менеї та Александер, котрих я передав Сатані, щоб навчилися не хулити." (1 Тим.

1:19, 20) Певним є, що Господь не буде зносити добровільних противників в своїй організації; і се можна показати слідуочим писанням: "Від скверного марнословия оддалай ся; більше бо та більш (такі) розводять безбожність, і слово їх, як гангрена (рак), мати ме жили. З таких Гименей і Филип, котрі проти правди согрішили, говорячи, що воскресенне вже було, і перевертають деяких віру. Твердо ж основина Божа стоїть маючи печать таку: Познав Господь своїх, і: Нехай відступить од неправди всяк, хто іменує імя Христове." - 2 Тим. 2:16-19.

²⁴ Пишучи до Християн, як тіла Божих людей, апостол звертає увагу на злочинників між ними, вчислюючи діла їх перелюбства, ідопоклонства, гніву, заздрости, пійнства, і т. п. (1 Кор. 5:1, 2; Галат. 5:19-21) Такі є показані як нечисті і мають силу опоганювати і сквернити Християн гріхом нещирости, злоби і лукавства. (1 Кор. 5:6-10; 2 Пет. 2:18, 19) Про таких злочинників і про властивий напрям вірних Християн до таких одиниць апостол писав: "Писав я до вас ув одному листі, щоб ви не мішались із перелюбниками світа сього, або зажерливими, або хижакими, або ідопослужителями; бо мусіли б хіба з світа сього зійти. Тепер же я писав вам, щоб не мішались, коли хто, звавшись братом, буде або перелюбник, або зажерливий, або ідопослужитель, або злоріка, або пияниця, або хижак; з таким і не їсти." - 1 Кор. 5:9-11.

²⁵ Відносячись до сих чинителів беззаконня апостол каже: "Я ж бо, не бувши між вами тілом, а бувши духом, уже присудив, яко бувший (між вами) щоб того, хто так робить, в імя Господа нашого Ісуса Христа, як зберетесь ви і дух мій силою Господа нашого Ісуса Христа, видали такого Сатані на погибель тіла, щоб дух спас ся в день Господа Ісуса." - 1 Кор. 5:3-5.

²⁶ Тут радить вірним, щоби вони відложили лукавих і поставили їх де вони належать і не мали нічого до діла з ними. Те саме правило відноситься до всіх противників, що стараються опоганити Божих людей і зробити розділ між ними. (Рим. 16:17, 18) - Апостол радить, щоби вірні відступили від чинителів беззаконня, щоби "дух спас ся в день Господа Ісуса". Сі слова не відносяться до спасення духа лукавих одиниць від його тілесного організму, але значить щоби дух церкви спас ся, котрий то дух є Господа Ісуса Христа, і котрі Його послідователі будуть мати, і повинні підтримувати, скоронити і затримати після Господнього признання, щоби тіло Християн було признане в день Господа Ісуса коли Він явиться в храм.

²⁷ Если би діла злочинників були похвалені, тоді ціле тіло Християн було б опоганене. "Бо хто сіє тілу своєму, од тіла жати ме зотліне; а хто сіє духу, од духа пожне життя вічне." (Гал. 6:8) "Думанне бо тілесне - смерть, думанне духовне життя і впокій." Сим апостол радить, щоби оминати злочинника, щоби дух Христів міг скоронитися в

церкві аж до приходу Господа Ісуса чинити суд. Тодішні обставини в церкві Коринтіян загрожували життю її, і тому тілу апостол радив взяти певні кроки, щоб очистити його від злочинців. "Не добре величання ваше, хиба не знаєте, що трохи квасу все місиво заквашує. Очистьте ж старий квас, щоб ви були нове місиво, яко ж ви і без кvasні, бо пасха наша, Христос, заколена за нас." (1 Кор. 5:6, 7) Даліше слова апостола указують, що тіло Християн в Коринті пішло за його порадою і що злочинники згадані вповні покалялись і навернулись до Господа. (2 Кор. 2:5-11) Ось так дух церкви був схоронений і показує, що такий напрям повинен бути тих, що пізнали признание від Господа в Його приході до храму в 1918 році щоб судити і очистити посвячених. Очищуючи святиню, великий Переплавитель, Ісус Христос, не знищить безвинного духа з між кляси святині, але схоронить і спасе його аж земна робота помазанників скінчиться. В сім часі Господь вибірує блазнителів або беззаконних, щоб ціле тіло було чисте і ненарушене.

²⁸ Коли Господь Ісус, Великий Первосвященник, явився, Він був чистий, невинний і святий явився в славі яко представитель Єгови. Прораз показує, що занім зневаги перестали падати які впали на його ім'я послідувателів, Ісус Христос мусить явитися в славі й в силі, і се показано в типі через чин Арона; яко ж написано: "І вийде Арон у соборний намет і поздіймає одіж льняну, що понадівав, як входив у святиню, та й покладе її там. І викупає в воді тіло своє в місці святому, та й надіє одіж свою; і вийде він та принесе всепалення своє і всепалення людське, і спокутує за себе і за людей." - 3 Мойс. 16:23, 24.

²⁹ Арон вийшов одягнений в свої ризи слави і краси, представляючи сим, що Ісус Христос явився в храмі в славі й красі яко Післанець завіту Єгови і яко посередник для людей. Арон тоді приніс огню жертву за себе і за свій дім і "всепалення людське." Се всепалення за людей пророчно представляло, що Бог прийме ту жертву і примирення за гріх. Таке прийняття є тепер об'явлене в сім, що останок членів тіла Христового, тепер на землі, були приведені в єдність і дано їм "нове", і уживаючи їх до закінчення роботи в періоді жертви і для проголошення вістки правди "іншим вівцям" Господнього стада.

³⁰ Тоді первосвященник приніс в жертву за гріх тук, "А тук жертви за гріх пустить з димом на жертівнику." (3 Мойс. 16:25) Се значить, що він спалив товщ тельця і господнього козла, яко ж написано, "всесь жир Господеві". (3 Мойс. 3:16) Тепер сей образ ясно показує, що ксли відпущальний козел кляса скитається по пустині, маючи так звану свободу і ділаючи після своєї вподоби, ревність останка помазанників Єгови говорить і палить їх в службі підчас коли вони радісно несуть свідокство про Його ім'я і царство. "Бо ревність для дому твого ісушила мене, і зневага тих, що тебе зневажають, впала на мене." (Пс.

69:9) Ось так можна бачити, що Господь не змушує чоловіка взяти певний напрям, але дає йому нагоду взяти бажаний напрям і прийняти наслідки після нього.

³¹ Чи свідська, нечиста кляса, себто, той "певний чоловік" (верш 21), що випровадив відпущального козла до Диявола, прийде коли до ласки Божої? Можливо, если вона очиститься і стане виразно по стороні Господа; і се показано в прообразі: "А той, хто вів козла на відпущення, мусить свою одіж випрати і тіло своє у воді скупати; потім можна йому вийти в табір." (3 Мойс. 16:26) Вони мусять прийти під Божу жертву примирення за гріх і показати повну віру і послухенство нім вони ступлять на шлях до Сиону. - Іса. 35:8.

³² Телесць і Господень козел, кров котрих була занесена у Свята Святих яко офіра за гріх, були спалені поза табором: "А бичка, що на жертву за гріх, котрих кров внесено в святиню на спокутування, винесуть геть із табору, та й спалять на вогні шкіри їх, і м'ясиво їх і кал їх." (3 Мойс. 16:27; Жид. 13:11-13) Се показує правдивий шлях для послідувателів Ісуса Христа котрі отримують Божє признание.

БУДІВЛЯ НА ОСНОВІ

³³ Апостол під натхненням і яко маючий власть навчає посвячених будівничих як вони мусять будувати, щоб отримати Божє признание. "Нехай же кожен дивиться, як він будує. Іншої бо підвалини ніхто не може положити окрім тієї, що положена, котра єсть Ісус Христос." (1 Кор. 10:11) Правдива підвалина - Ісус Христос, і будівничі мусять іти за правилами, які Господь положив для них, щоб Його будівля могла пережити в день огненої проби. Бо, каже апостол, 1 Коринтіян 3:15, "коли робота згорить, понесе шкоду, сам же спасеться, тільки так, як через огонь." Чи сей наведений текст відносно тих, що потерплять втрату, відноситься, як се до тепер розуміли, до тих, що вийшли з великого горя, т. є., до великої громади?

³⁴ На повисше питання муситься відповісти негативно, тому що писання показують, що велика громада не є заключена в клясі народженої з духа. Про се читаємо: "Коли ж хто будує на сій підвалині з золота, срібла, дорогого каміння, дерева, сіна, очерету, - кожного діло буде явне; день бо (Господень) покаже, тим що в огні відкриється, і яка кожного робота, огонь випробує." - 1 Кор. 3:12, 13.

³⁵ Та будівля очевидно відноситься до роботи перед приходом Господа Ісуса до храму, тому що в тім часі приходу до храму він засів "яко суддя" і яко "переплавитель, що очищує". (Мал. 3:1-3) Будівничі се ті, що посвятилися чинити волю Божу, і вони будують на правдивій підвалині; але будуючи будівлю, вони уживають 'дерева, сіна, і соломи', що є символом тих річей, що згорять і через се не встоять суду і огнених присудів. Будинки із

такого матеріалу можна властиво назвати як "будовання характеру" або "розвинення характеру", поверховна форма убрання, побожний вигляд, щоби приподобатись людям, людські філософії, такі як переміда в Єгипті, котру не властиво признано за Божого свідка; і такі як нариси і хронологічні рахунки, обчислення; як почитання людей, і названня їх великими і передовими учителями і провідниками; такі як бути підляними політичним або свідським володіючим чинником і признання їх за "висших властей"; таких як шлюб і шоденна постанова й повторення того в присутності інших. Така робота, не маючи попертя в Слові Божім, не встояла проти і огненної проби коли Господь явився в храмі і засвітив своє світло і приложив свої присуди.

³⁶ Коли Господь Ісус прийшов до храму і зачав суд, в той самий час, він, яко великий Слуга Єгови, зачав відкривати правдиве значіння многих пророцтв котрих не можна було зрозуміти перед тим. Огненні присуди від Господа відкрили якісь будинки людського і Він поставив сю роботу на найбільшій пробі. Всякий незадовольняючий будинок згорів, як з дерева, сіна або соломки, і з подібних пропадаючих матеріалів. Незадовольняючий будинок є безкористний і нищиться з Божої організації як непотрібний і як дійсно шкідливий для роботи яку Його люди були призначені виконувати. Всі посвячені отримали приказ від Господа будувати, і немудрі, будучи мильно поінформовані, будували річи які міг бачити чоловік, переконуючи себе, що вони мусять се чинити щоби звернути увагу інших на Господа і спасти їх. Правдивий визов не був зрозумілий і оправдання Єгового імя не було взяте під розвагу. Де-котрі мали таке поняття, що вони мусіли робити в такий спосіб: "Я мушу приготувити себе помагати Господу управляти світ." Вони думали вище про себе чим вони повинні думати, і так вони будували і їх будинок є показаний через пропадаючий матеріал згаданий апостолом.

³⁷ Прийшов день Господень зробити обрахунок із своїми слугами і переглянути їх будівничий матеріал і той, що вжив невластивого матеріалу потерпів втрату. Втрату чого? Втрату привилею служити справам Божого царства під Христом. Вірні були ті, що ужили незнищимого матеріалу, символічно представленого через дорогіший метал. Їх будівля встояла в огні і вони прийняли нагороду, а їх нагорода, се служба для справ царства і храму підчас їх побуту на землі. Такі є названі "вірним і розумним слугою" клясою, котрій поручив все своє добро або справи царства. Сі також отримали нагороду "нового імя", яке уста Єгови виповіли. Як же той спасеться що потерпів втрату? "[Він] понесе шкodu, сам же спасеться, тільки так, як через огонь." (Верш 15) Се залежить, як він прийме свою втрату і який його буде напрям ділання опісля.

³⁸ Так довго як будівничий уживав пропадаючих річей, як розвинення характеру і інших

повисше згаданих річей, він знаходиться у великих трудностях і в небезпеці знищення і з тим пропадаючим матеріалом; і если він не старається спасти "дерева, сіна і соломки", а охочо позволить не знищення в огні і стоїть сильно на правдивій підвалині, то він спасеться і перейде через огонь. Він мусить рішучо триматися якору на правдивій і одинокій основі, котрою є Ісус Христос, великий Оправдатель Єгови і Цар, і мусить вповні признати і радуватися, що його пропадаюча будівля зникла, і що він має ясне видіння визову, і радо став по стороні Господа. Тоді він спасеться яко член Божого останка. Написано є: "Сгопа схороняє вірних" (Пс. 31:23, А.П.В.) "Останок [тільки спасеться]." Рим. 9:27) "Се бо добре і принятно перед Спасителем нашим Богом, котрий хоче, щоб усі люди спаслися й до зрозуміння правди прийшли, [будуючи на правдивій підвалині і в новій угоді]." (1 Тим. 2:3, 4) Натиск зроблено на слово "тільки", котре являється в 1 Коринтіян 3:15. Там є зазначено підстава на якій чоловік може спастися коли його пропадаючий матеріал згорить. Такий немудрий будівничий характеру, котрий радо позволить знищити таку будівлю, перейде через огонь радісним. Він радується що його немудра будівля пропала і що огонь був средством спасення його. Той великий Переплавитель, що засів в храмі чинити суд, прикладає огнену пробу, щоби ті, що стоять в тій пробі, могли бути признані і приносили жертву Господеві вправедності, себто, приносили оwoчі царства в спосіб який Господь призначив муситися виконувати. - Мал. 3:1-3.

³⁹ Єгова через свого пророка дальше попирає се заключення такими словами: "І станеться на всій землі, говорить Господь, що дві третини на ній будуть вигублені й вимруть, а тільки третина зістане на ній. І введу ту третину в огонь, й розплавлю її, як плавлять срібло, й очищу її, як чистять золото: вони будуть призивати імя моє, а я вислухаю їх і скажу: Ось, се мій нарід, а вони казати муть: Господь - се Бог мій!" - Зар. 13:8, 9.

⁴⁰ Ся "трета часть" згадана в сім тексті - се останок, котрого Господь инакше описує як "головня, вихоплена з огню". (Зах. 3:2) Огонь випробує кожного, що є в лінії до царства, і се виконує великий Переплавитель уживаючи до сього огненої проби в храмі, як се апостол каже: "Кожного діло буде явно; день бо [Господень] покаже, тим що в огні відкриється і яка в кожного робота, огонь випробує." (1 Кор. 3:13) Ті ж, що вперто тримаються пропадаючого матеріалу, повисше описаного, пропадуть із тим матеріалом в огні, але ті, що позвлять радо пропадаючому матеріалові згоріти і тримаються Господа і Його правди, стараються всегда прославляти і шанувати Господа і вірно служити Йому, ті спасуться, і перейдуть як через огонь. Се ті що перейдуть через огонь отримають нагороду від Господа і будуть ужиті в догляджуванню Його справ царства котрим Єгова дає нове імя. - Іса. 43:1, 2, 10).

⁴¹ Потім, як будівля з пропадаючого матеріалу згорить, той що спасеться від огню мусить сильно стояти на огне-тривалій підвалині і даліше будувати будівлю із огне-тривалого матеріалу, такого як "золото", що є Богом признана робота; і "срібло", або правда о яку постарались для нього правдиві Учителі, Єгова і Ісус Христос; і "з каміння", храму, і самий він мусить бути живим каменем, що є дорогоцінне в очах Божих. (1 Пет. 2:1-5) Ось так він є учасником "білого каміння" на котрім є вирізано "нове ім'я" свідків Єгови. (Одр. 3:18; 2:17) "Слова Господні - слова чисті, срібло очищене від землі, в горнілі сім раз перетоплене. Ти, Господи, сохраниш їх заступиш їх на віки од когорта того." (Пс. 12:6, 7) Той огонь буде горіти аж до кінця, і всі вірні перейдуть через той огонь з радістю.

⁴² Тепер пристосуй ці факти добре знані з посвяченими, і завваж як вони пасують до обставин як істнували перед приходом Господа до храму. В часі Його явлення посвячені будували на правдивій підвалині, але не всі уживали того самого матеріалу. Майже усі були як се розуміли розвиненням характеру. Майже усі тоді одягались у довгі гуні, і з білою краваткою, і виглядали дуже торжественні й побожні. Кожного ранку вони читали обіт і порання постановлення і співали такі пісні як "О щоб мені бути нічим", і сим відійсности признавали себе за щось, і бажали позбутись щоби бути нічим. Ми віддавали велику честь і пошану якомусь сотворінню, декотрим більшу а декотрим меншу, і декотрі поповняли гріх "Самарії". Такий був стан посвячених коли Господь явився в храмі. Декотрі скоро спостерегли правди, відкриті блискавицями світла із храму, котрі палили пропадаючи матеріал, і сі радувалися, що той пропадаючий матеріал палився і що вони можуть перейти через "огонь", і вони зачали будувати скоро, із "золота, срібла і дорогих каміннів". Наслідок є, що декотрі спаслися і за се останок отримав нагороду від Господа доглядати

справ Його царства, і вони вельми радувались і даліше радуються. До тих що вірно тримаються правди і радію служать Богу і Його Оправдателю, є звернені ці слова: "Хіба не знаєте, що ви храм Божий й дух Божий живе в вас? Коли хто зруйнує Божий храм, зруйнує його Бог: бо храм Божий свят, котрий есте ви." - 1 Кор. 3:16, 17.

⁴³ Із сього писання можна виразно заключити, що є небезпека опоганення і що хто возьме такий напрям, той стріне таку саму судьбу яка стрінула відпущального козла. Вірний останок - се діти світла, і ніколи не було так важне як тепер, щоб вони ходили у світлі, що значить ходити дорогою якою Бог приказав ходити усім пыльно і радісно слухати Його приказів. "Усі ви сини світла і сини дня; ми не [сини] ночи або тьми. Тим же оце не спімо, як інші, а пыльнуймо і будьмо тверезі." (1 Сол. 5:5, 6) "Коли ж у світлі ходимо, яко ж Він сам у світлі, то маємо спільність один із другим, і кров Ісуса Христа, Сина Його, очищає нас од усякого гріха." - Йоана 1:7.

⁴⁴ Зсумувавши все разом ся справа стоїть так: Що відпущальний козел представлений перед Господом в день примирення представляв клясу, що піде на вічне знищення, у пропасть, за невірність до Господа, зробивши угоду чинити Його волю. "Господень козел" кляса - се ті одиниці, що є вірні у виконанню угоди через жертву і сталися співжертвою з Ісусом Христом, будують на правдивій підвалині, і були признані Господом коли Він явився в своїм храмі, і котрим Він припоручив справи царства і сі даліше є вірні і радуються в тім, що Господь дозволив прийти на них і даліше співають хвалення Єгови. В сім образі дня примирення "велика громада" не є заключена. Велика громада - се ті одиниці, що становлять клясу "інші вівці", котрі прилучилися до Господа і разом з останком радісно виспівують Його хвалення день і ніч, себто, всякого часу приписують спасення Єгові і Його великому Оправдателю.

СВЯЩЕННИКИ І ЛЕВІТИ

[Переклад з анг. Вартонів Башти з 1-го червня, 1936]

"Та й оддав я Левітів Аронові й синам його як підданих і зміж снів Ізраїлевих, щоб вони послушували при службі синів Ізраїля в соборному наметі" - 4 Мойс. 8:19.

ЄГОВА вибрав Арона співтоваришати з Мойсейом в Єгипті, а опісля вибрав Арона до священничого уряду яко первосвященника. Найперше первосвященник був вибраний, а опісля підсвященники. Єгова дав приказ Мойсейові: "Ти ж велиш приступити до себе Аронові, братові своєму і синам його, з між дітей Ізраїля, щоб служив мені священником: Арон, Надаб, і Абігу, Елеазар та Ітамар, сини Аронові. І синам Ароновим поробиш хитони і поробиш їм пояси, і коблук поробиш їм про славу й окрасу. і одяг-

ниш Арона, брата твого, і сини його з ним, і помажеш їх, і припоручиш їм усе, і осватиш їх служити муть вони мені священниками." (2 Мойс. 28:1, 40, 41) Арон був Левітом. - 2 Мойс. 4:14.

² Покоління Левієна було вибране Господом замість первенців. (4 Мойс. 3:41) По вибранню первосвященника і підсвященників, Левітів дано священникам щоб вони служили їм. (4 Мойс. 8:19; 18:23) В той час як первосвященник і підсвященники були вибрані бути слугами Божими в священничім уряді, то покоління Левієна не було

згадане як урядове покоління і не було урядово призначене. Пізніше покоління Левієна сталося урядовим поколінням і посвятилось служити Господу Єгови, і то лише по вибранню Арона і його синів, служити в священницькій уряді.

³ Коли патріарх Яків благословив своїх дванадцять синів, включаючи Левія, тоді не було згадано Левійові, що із його покоління вийде священство. Тоді ніщо не було сказано або обіцяно про священство. (1 Мойс. 49:5-7) Отець і мати Мойсея і Арона відзначились їх вірою в Єгови радше чим своїм походженням із покоління Левієна. (2 Мойс. 2:1-10; 6:16-20) Вони отримали похвалу за їх віру в Єгови. (Жид. 11:23) Арон був вибраний як (пророк) Мойсея явитися перед Фараоном, то що Мойсей не міг промовляти плинно. (2 Мойс. 7:1, 2) Опісля первінци Ізраїля були посвячені. (2 Мойс. 12:12; 13:1, 2) Якийсь час пізніше покоління Левієна було вибране Єговою замість первенців. По виході Ізраїльтян з Єгипту Арон далі служив як промовник для Мойсея. (2 Мойс. 16:9, 10) Тоді Арона поставлено доглядувати золоту посудину манни. (Вірші 33, 34) Іще пізніше синий Арон співтоварищав Мойсейові до гори Синай в часі коли він отримав закон. - 2 Мойс. 19:24, 25.

⁴ В той час коли Мойсей і Арон знаходилися на горі Синай, тоді були священники, що служили Ізраїльтянам, але і вони не були назначені Єговою так далеко як се історія відкриває. Нікому із тих священників не було дозволено приступити до гори Синай. (2 Мойс. 19:24) Якийсь час пізніше Арон і його чотири сини, разом із сімдесять старшими були запрошені "прийти до Господа на гору і поклонитися далеко". (2 Мойс. 24:1-14) Усі повисші історичні факти взяли місце перед тим, ніж Арон і його сини були вибрані до священницького уряду. - 2 Мойс. 27:21; 28:1-4; 29:44.

⁵ Отже виглядає, що Арон був покликаний і вибраний на первосвященника не лише тому, що він був Левітом, але тому що він був братом Мойсея, котрий показав свою віру в Бога Єгови. Мойсей був вибраний Єговою як вищий священник чим Арон. Він також був пророком ізза його віри і вірності, а не тому що він походив з покоління Левієного. Як Мойсей так Арон, у виконанні їх задачі котрі були їм урядово приписані, представляли Ісуса Христа, великого Пророка і священника Єгови.

ЛЕВІТИ

⁶ Священники були вибрані із покоління Левієна, і з покоління Левієного, окрім священників, були дані на службу Ізраїльтянам і були слугами священникам. Інакше вони помагали священникам у виконанні служби Господньої в Ізраїлі. Чи се указувало на дві віддільні класи з духа народжених, а іменню, священників, представляючи "маленьке стадо" (Луки 12:32) і Левітів, представляючи менше вірну класу так звану "святых із горя", що часто названі "великою громадою"?

Писання не попирають такого заключення. Здається, що писання не попераяють заключення, що покоління Левієне, окрім священників, в жадний спосіб не представляли велику громаду про котру описується в Одкровенні семій голові. Як здається, то тут треба представляти деякі докази святого письма, з огляду на се, що було помічено у *Вартовій Башті* в 1911 році, сторона 21, 22. Чинячи се, здається треба звернути увагу на Біблійну історію про покоління Левієне.

⁷ Мойсей, в товаристві Йозії, свого слуги, знаходився на горі по приказу Єгови, і будучи там сорок днів, він довідався, що Ізраїльтяни согрішили проти Господа в сім, що вони виробили і поклонялися золотому тельці, Бачучи те страшне положення в яке Ізраїльтяни поставили себе, Мойсей одважно заявив в їх присутності: "І став Мойсей у кошових воротах, і покликнув: Хто за Господа, до мене! і скупились до його всі сини Левієві." - 2 Мойс. 32:26.

⁸ Коли всі Левіти зібранися до Мойсея, тоді Мойсей приказав їм "побивайте братте ваше, і товариство ваше, і сусід ваших", і зробили Левіти після слів Мойсея, і впало того дня около три тисяч. "І каже Мойсей: Присвятитітесь Господеві сьогодні проти синів своїх і проти братів своїх, щоб на вас послав сьогодні благословення." (2 Мойс. 32:25-29) В сім случаю, се було покоління Левіє, що показало їх віру і посвяту до Бога Єгови. Навіть в той час Левіти не були посвячені до якоїсь особливої служби відносно намету. Служба в наметі є згадана відносно Левітів в 2 Мойсея 38:21 верш. Навіть сей текст не описує особливого покоління Левіє, але ясно відноситься до священників, що були взяті із покоління Левіє. У четвертій книзі Мойсея нема жадної згадки про покоління Левіє окрім їх стичности з ювілейом. - 4 Мойс. 25:32-34.

⁹ Арон, котрий був Левітом, оженився з дівчиною з покоління Юди, котра то родина була в лінії до царства Ізраїльського. Вона була дочкою одного із пра-прадідів царя Давида, і з котрого то покоління Юдиного вийшов Господь Ісус. (2 Мойс. 6:23; Рути 4:20-22) Отже потомки Арона занимали "позицію священника і царя з Божими вибраними людьми. Як се історія показує, то перша згадка про службу Левітів в наметі знаходиться у 4 Мойсея: "А мусиш поставити Левітів над храминою свідчення і над усім знаряддєм її і над усім, що до неї належить. Носити муть вони хramину і все знаряддє її, і будуть вони на послугу при мені, і отаборяться на вкруги храмини. І як треба буде нести хramину, нехай піднесуть Левіти; а як треба зупинитись в храміні, становити муть її Левіти. Хто ж чужий наблизиться до неї тому буде смерть. Левіти ж мусять отаборитись навкруг храмени свідчення, щоб не загорівся гнів мій на громаду синів Ізраїлевих, і будуть Левіти на чатах при храмені свідчення." - 4 Мойс. 1:50, 51, 53.

¹⁰ Писання не відкривають, що Левіти пома-

гали у виборі табору, але згадує про покоління Юди і Дана відносно цієї справи. Левіти служили при таборі потім, як він був збудований. Що Левіти були особливо відложені на службу Господню, то се показано тим, що вони не були зачислені до воєнної служби. - 4 Мойс. 1:47-54; 2:33.

¹¹ Той час коли Бог поразив первенців Єгипту Він відложив первенців усіх поколінь яко гідні особливої ласки між Ізраїльтянами. Потім, як Ізраїльтяни покинули Єгипет, Левіти були вибрані замість первенців і приписано їм службу коло намету, про що написано є. "І рече Господь Мойсейові: Се я сам узяв Левітів з між синів Ізраїлевих замість усіх первенців, що їх приводить мати між синами Ізраїлевими, і будуть Левіти моїми. Мій бо всякий первенець: Того дня, як повбивав я усі первенці в Єгипетській землі, присвятив я собі всі первенці в Ізраїлі від людини до скотини; мені будуть вони, мені Господеві. Возьми Левітів замість усіх первенців із синів Ізраїлевих, і будуть моїми Левітами; Господніми." - 4 Мойс. 3:11-13, 45.

¹² Тоді Левіти були очищені і представлені Господеві до особливої служби. Вони були відділені і розрізнені від усіх поколінь. "І скажеш приступити Левітам перед Господа, і покладуть сини Ізраїлеві руки свої на Левітів. Арон же посвятить Левітів перед Господом від синів Ізраїлевих, щоб відправляти службу Господеві. А Левіти покладуть руки свої на голову бичкам; і принесеш одного в жертву за гріх, а другого на всеніслення Господеві, щоб відправити покуту за Левітів. І поставиш Левітів перед Ароном і перед синами його, і посватиш їх Господеві; і повилучеш Левітів з між Ізраїля, щоб мої були Левіти. Та й увійдуть після сього Левіти на служення в соборний намет, так очистиш їх, і посватиш їх. Бо одано їх у власність мені з між синів Ізраїлевих, взяв я їх собі." - 4 Мойс. 8:10-15.

¹³ Сей факт, що все покоління Левія було відділене на службу Господню замість первенців, є дуже переконувачий аргумент, що Левіти, як священники, були прообразом на "церкву первородних, записаних на небесах" і котрі докажуть вірність Богу і є членами царського дому. (Жид. 12:23.) "І взяв я Левітів замість усіх первенців між синами Ізраїлевими; та й оддав я Левітів Аронові й синам його як підданих і зміж синів Ізраїлевих, щоб вони послуговували при службі синів Ізраїлевих в соборному наметі, та щоб відправляли покуту за синів Ізраїлевих, щоб на синів Ізраїлевих не постигла кара за те, якби приступали сини Ізраїлеві до святині." - 4 Мойс. 8:18, 19.

¹⁴ Сей привилей Бог дав Аронові і його синам служити йому в наметі в священному уряді, як і се був не менший привилей від Господа, що інші з покоління Левія мали служити в таборному наметі і помагали священству. Будучи віддані священникові виконувати службу в наметі як помічники священника, се становить сильний аргумент, що всі Левіти були членами дому пер-

восвященника. При жертвоваанню тельця і Господнього козла все покоління Левія мусіло бути представлене яко ж написано: "І принесе Арон бичка, що на жертву за гріх, і що за него буде, і спокутує за себе і за свій, таї заколи бичка, що на жертву за гріх, і що буде за него." (3 Мойс. 16:11) Сама річ була зроблена із кровю Господнього козла, як се було зроблено із кровю тельця. (3 Мойс. 16:15) Священник як і інші Левіти були всі братами, одної родини. Первосвященник був представителем цілого покоління Левія. (5 Мойс. 33:8) Священники як і інші покоління Левія всегда співтоваришили разом. Несвященнича частина того покоління служила їх братам, що служили в священничім уряді. Усі служили Господу, але не всім було приписане те саме місце служби. Так і в тілі Христа, в якому Бог голова, "поклав членів кожного із них після Його вподобі." "Тепер же багато членів, а тію одно." (1 Кор. 12:18, 20) Несвященники із покоління Левія служили священникам, не як слуги людей, але як би Господа, бо Господь приписав їм місце служби. До тих, що в церкві є також сказано: "І все, що робите від душі робіть, яко ж Господу, а не людям." (Кол. 3:23) Не кожний в господній організації може бути назначений в одно місце. Де хто може мати більше відвічальну позицію чим інший.

¹⁵ Священники і несвященники були назначені до різних задач в службі, а Левіти, яко покоління, були представлені в особі первосвященника або в тілі підсвятенники були представлені в первосвященниках. Де хто ставить аргумент, що Левіти не входили до Святаї Святих в соборному наметі в день примирення. Такий аргумент не має ваги, тому що і підсвятенники не входили до Святаї Святих в день примирення, ані до навіть святаї святих, бо лише первосвященник міг йти до Святаї Святих в день примирення. (3 Мойс. 16:17) Не всі Левіти могли бути покликані до священничого стану, бо при розкладі соборної служби, та служба не вимагала великого числа священників. Се однак не значить що несвященнича класа була менше вірна чим ті, що були священниками. Всі мусіли бути вірні, если вони бажали отримати Господнє призначення, і Біблійна історія показує, що вони були вірні Єгови і священникові Єгови Його Цареві з покоління Юди. "У нас же Господь, Бог наш; ми не покидали його, і Господеві служать священники, сини Аронові, й Левіти, кожний в своїй службі." (2 Паралип. 13:10) Нема жадного доказу в св. Письмі, що Бог ужив несвященників із покоління Левія представити менше вірну класу. Если би Господь зробив се, то се значилоб, що се була частина Його заміру доказати, що вони були бодай по части вірні; бо таке закінчення цілковито не годиться із виразним заміром Божим.

¹⁶ Безнасліддя в тім краю відносились до священників: "І рече Господь Аронові в землі їх не мати меш жадного насліддя, і частки в тебе не буде між ними. Сам я частка твоя і наслідде твоє

серед синів Ізрайлевих. І се дав я синам Левієвим замість насліддя сі десятини Ізраїля за службу, що вони служать при соборному наметі." - 4 Мойс. 18:20, 21.

¹⁷ Ніхто з Левітів не мав насліддя в землі. Єли се значить, що священнича класа мусить мати наслідде небесне а не земне, то се мусить відноситися і до несвященничої класи. Позаяк "велика громада" без сумніву є земною а не небесною громадою, то се доказує, що несвященники з Левітів не представляють великої громади. Навіть несвященники класа виконувала священничі задачі коли робота була надто велика і вимагала їх служби і помочи. (2 Паралип. 29:34; 30:16, 17) Несвященники з того покоління були співаками в храмі, (1 Паралип. 15:16-22; 16:4-6; 2 Паралип. 5:12) Вони наувчили Божий закон і висказували Його прикази після його заповідей. (2 Паралип. 17:8, 9; 19:8-11) Така служба не може знайти позатипу в менше вірній з духа народженій громаді, а головню при кінці світа коли то велика громада вийшла. Се правда, що несвященники Левіти не мали урядової одежі. Се однак, не показує, що вони представляли менше вірну класу, котра до тепер була названа 'святі з гора', але се показувало, що вони не представляли якоїсь особлившої класи в Господній організації, лише представляли тих, що служать у Господній організації. Вони служили як Господеві.

СПІЛЬНІ ІНТЕРЕСА

¹⁸ Інтереса всього покоління Левія, включаючи і священників, підсвятенників, і несвященників, були всі спільні. Всі вони служили Господу після Його приказів. Се що вони були розділені на групи після якості служби, не значило, що вони представляли дві віддільні і різні класи народжених з духа, одну вірну а другу менше вірну; але вони представляли одну організацію служби Божих олюблених або первенців в храмі, що виконували кожний службу приписану йому. Точно річ мається так і сьогодні в позатипі. Не кожний із свідків Єгови може служити в тім самім місці. Декотрі з них служать в головній квартирі, а декотрі в інших відділах, а знов інші займають інші місця, і виконують службу як Господеві. Чи то в однім місці чи в другім, всі служать Богу і Його царству і всі є представлені у Первосвященнику, Ісусі Христі, котрий є їх Головою й Чинником. Если оден терпить, усі терплять; і если оден радується, всі радуються. Декотрі із них стались видовищем через наруги й терпіння, а інші терплять тому, що вони співтоваришуть з Божими помазанниками, котрі терплять наруги. (Жид. 10:32, 33) В очах людей декотрі з них займають менше почесну позицію чим другі, але в очах Божих нема такої різниці, бо Бог не дивиться на особу. (Ефес. 6:9) Вірне й повне посвячення й служення подобається Єгови. Нема ані одного писання, котре указувало б, що Бог признає і нагороджає невірну класу. Нема причини думати, що

Бог має другорядну духову класу, котру Він нагороджає до певного степеня, тому що вона менше вірна і тому що вона занималась із світом і старається угодити як світу так Богу.

МІСТА ПРИБІЖЕНЦА

¹⁹ Божий закон постарався о шість міст прибіжца всі котрі були замешкані поколінням Левія, і одно із тих міст було на Геброні, заняте священниками, котрі розуміється були Левітами. Если не-священники Левіти представляли другорядну класу посвячених котрі були менше вірні чим царській дім, тоді се малоб значити, що убійник, убивши ненароком чоловіка, мав утікати до тієї часті божої організації, що лише по часті була вірна Йому. Таке заключення є цілковито нерозумне і не є на підставі св. Письма. (4 Мойс. 35:2-15; 1 Паралип. 6:57) Міста прибіжца представляли Божу вірну організацію на землі яко цілість і яко часть царського дому, до котрого чоловік, що вбив ненароком, міг утечи. Сі позатипічні міста прибіжца відносяться до кінця світа і потім як Господь Ісуса прийшов до храму і зачав проголошувати вість царства. (Гл. *Вартова Башта*, 1934, стр. 247) Організація Єгови не може складатися з двох відділів: з вірної й другої лише по часті вірної класи, і ту другу ми називали до тепер громадою "з гора". Се є инший сильний аргумент, що Левіти представляли вірних Богу, з котрих складається Його організація, у котрій декотрі одиниці займають одну позицію, а дехто иншу, як Богу вподобалось помістити їх в сії позиції, а Ісус Христос є великим Первосвященником тієї організації.

²⁰ Були там і такі, що співтоваришили з Ізраїльтянами, що не були Ізраїльтянами "Нетиней" (що значить "даний") згадані в писанню не були Ізраїльтянами. (1 Паралип. 9:2) Йозия призначив сих "даних" до якоїсь меншої служби. (Ісуса Навина 9:22, 27) Вони ясно є відріжені від Левітів. (Ездри 2:70; 8:20; Несмій 7:73) Сей факт, що Нетиней виконували якусь службу в стичности намету не доказує, що Левіти представляли класу людей, що буде вічно жити на землі.

²¹ Когари походили з родини покоління Левія. Кораг, з покоління Когата, був ганебним противником Божого устанавленого розпорядження в службі намету. (4 Мойс. 16:1-25) Без сумніву Когар є ужитий в св. Письмі яко образ на з духа народжену класу, що була в лінії до царства, але котра стала невірною і буде знищена. "Горе їм, бо пішли вони дорогою Каїна, попались в обману нагороди Баала, а погибли в бунті як Корей." (Юди 11) Корей згаданий в посланню Юди є той, про котрого згадується в 4 Мойсея 16:1, де його ім'я є написане "Кораг". Се показує, що Господь не оправдує тих, що є лише по часті вірними і не дає жадної нагороди в небі таким, що є лише по часті вірними.

НЕСЕННЯ ПРОВИНІВ

²² Ми раз зробили помилку, що "велика громада" - се з духа народжена кляса, котрій буде приписане другорядне місце в небеснім царстві, і тому пророцтво Езекиїла до тепер було не властиво пристусоване до великої громади. "Так само й Левіти, що покинули мене в тих часах, коли Ізраїль від мене одступив, а покинувши мене, блукали слідом за ідолами своїми, - й вони приймуть кару за привину свою." - Езек. 44:10.

²³ Всі ці слова сього текста не були властиво пояснені. Завважте, що сей текст каже "коли Ізраїль од мене одступив". Священники в той час заблудили, і так заблудила і несвященнича кляса. "А священники з покоління Левієвого, синове Садокові, що підчас одступу від мене синів Ізраїлевих повсячасно стояли на сторожі в святині моїй, ті приступати муть до мене, щоб служити мені, й будуть стояти перед лицем моїм, щоб приносити жир і кров, говорить Господь Бог, вони будуть вводити в святиню мою й приступати до стола мого та пыльнувати сторожі моєї." - Езек. 44:15, 16.

²⁴ Замість указати на дві кляси народжених з духа, то се пророцтво показує ось що: Що посвячені одиниці й віддані Господній службі були замішані в один час з "Християнством" і віддавалися формалізму, що показувало, що вони відступили від Господа, про них є сказано, що вони опоганили свої одежі, або так сказати, вони брали участь у практикованню формів, і що найменше до сього степеня були замішані з світом. Вони відступили від правдивого поклонення Богу Єгови. Се пророцтво показує, що потім коли вони отримали прощення за своє беззаконня, останок повернув до Господа, і будучи очищений Ним підчас судження храму, і їх неправедність, себто, їх беззаконня, було осушене, через се вони були відповідні на службу. Будучи так очищені і ставшись останком позитивних Левітів, деякі священниками а деякі несвященниками, всім їм була приписана певна часть служби в Господній організації. Сього факту не деглянули в часі коли се пророцтво розбиралось в *Оправданню*, Том 3, стр. 265-269. Се показує, як Божі люди заблудили, думаючи, що вони мали правдиве вироблення пророцтва нім час на сповнення того пророцтва прийшов. Се ще инший доказ, що жадний чоловік не може розуміти пророцтва аж воно сповниться, і жадний чоловік не може пояснити пророцтва ніколи. В часі коли повисла книжка *Оправдання* була писана, Бог не відкрив своїм людям властивого вироблення про "велику громаду".

²⁵ Завважте також, що нім прийшло відступлення, Бог дав поучення первосвященникові, щоби вони несли беззаконність святині. "І промовив Господь до Арона: Ти сам і сини твої й батьківський дім твій з тобою мусите нести провину святині; і ти сам і сини твої з тобою мусите нести

провину священства." (4 Мойс. 18:1) Ясно се відноситься до дому Левітів, тому що слова, "ти сам і сини твої й батьківський дім твій" не могли відноситися до нікого иншого лише до покоління Левіа. Зараз по тім, в імені в 4 Мойсея 18:2-6, є приписані задачі всім Левітам, священникам, підсвященникам і несвященникам. Перед тим Єгова заявив, відносно первосвященника, що бляшка із чистого золота мала бути зроблена на котрім мали бути вирізані слова "СВЯТІСТЬ ГОСПОДЕВІ", котра то бляха мусіла бути причіплена на переді мітри первосвященника, і тоді додає: "І буде вона в-Арона на чолі і несити ме Арон несправедливості святих річей, що посвячувати муть синове Ізраїлеві в усіх дарах святих." (2 Мойс. 28:35-38) Ці писання показують, що як священники так і несвященники мусять нести певні провини.

²⁶ Зазначаючи се позитивне сповнення сих пророчих слів завважте се: Що у приході Господа Ісуса до храму судити дім Господень, позитивні Левіти, священники і несвященники, заблудили і тому мусять нести свою неправедність. Тут нема натяку, що є дві духові й відріжені кляси в сім суді. Се є ясно сказано, що ціль приходу Господа до храму була, щоби очистити сини Левієві; яко ж написано: "Хто удержить день приходу його, і хто встоїть, як він явиться? Він бо - огонь розтоплюючий і як те змиле очищуче; і засяде він до перетоплювання срібла й очистить синів Левієвих і переплавить їх, як золото й срібло, щоб принести жертву Господеві в праведності." (Мат. 3:2, 3) Ці слова, "він ... очистить синів Левієвих" мусять відноситися до всіх позитивних Левітів, включаючи священнича й несвященнича клясу. Се лишень очищені є назначені служити Господеві, щоби вони могли принести жертву Господеві в праведності. Всі в лінії до царства мусять бути очищені і вибірені. Застановляючися тепер над типом поданим в пророцтві Езекиїла (44:10-16), можемо бачити, що Левіти, по тім як вони заблудили і потім як вони були очищені й вернулись до Господа, не були назначені до менше важної служби чим вони занимали перед тим, як заблудили. Се показує, що "несення їх власної неправедности" (що значить беззаконний напрям ділання), не могло відноситися типічно до Левітів, що вони будуть мати назначене другорядне місце в небі. Сей факт, що вся громада народжена з духа була очищена коли Господь прийшов до храму показує, що ціла громада народжена з духа заблудила й поступала беззаконно, і що всі хто посідав правдивий стан серця, були очищені Господом і вірна кляса котра була признана становила Господнього "вірного й розумного слугу". (Мат. 24:45-47) Писання указують, що Господь гнівався на них, тому що вони пішли були мильною дорогою, але коли вони взяли на себе свої беззаконня і були очищені й отримали прощення, то вони зрадувалися й сказали: "І промовиш того дня: Славлю тебе, Господи! Ти гнівався на

мене, але одвернув еси гнів твій і потішав мене". - Іса. 12:1.

27 Перед тим часом, посвячені на землі вповали на володарів сього світа як на "висні власті", котрих вони мали слухати, і вони пристосували се доловно до практиковань "Християнства". Та коли вони відступили від Вавилону і очистилися і зрадувалися, тоді вони вже більше не приписували їх спасення жадній земній власті, ані не шукали жадної охорони від земних властей, але сказали: "Оце Бог - спаситель мій: я вповаю на Його й не збоюся; Господь бо - сили моя й пісня моя - Господь; він стався мені спасенням." - Іса 12:2, 3.

АНГЕЛИ СЛУГИ

28 Нема причини також заключити, що Господь приписує часті із духа народженням бути слугами "маленького стада" в небі, тому, що вони були менше вірні. Господь явився в храмі в товаристві із своїми силами святих ангелів до виконання Його служби. (Мат. 25:31) Як здається, то нема потреби пересилати велику громаду до неба, котра була лише почасти вірна і дати їй другорядне місце служби в небі із ангелами в тисячолітньому царюванню Христа. Єсли би се була правда, тоді Бог дававби почасти вірним земним сотворінням позицію рівну тим, що цілковито і всеціло були вірні Богу, т. є, ангельським силам, що не є згідним, не розумним і не на підставі святого Письма. Напевно що не можна сказати, що Єгова потребує знайти місце і якусь форму служби в небі для класу сотворінь, що малиби бути другорядним продуктом Його діл. Коли Христос був на землі Він заявив, і коли Він відходив, Він заявив, що Він приготує місце для своїх послідователів, що докажуть вірність, а не для тих також, що будуть вірними почасти. (Іоана 14:3) Писання не говорять про обітницю для двох класів з духа народжених. Св. Письмо ніколи не указувало для людей надію на другорядне місце в небі, до котрого можна дістатися "задніми дверима". Протівно, є виразно зазначено, що "всі є покликані в одній надії", а не в двох. (Ефес. 4:4) Господь сплотив або признав своїх синів до небесного місця в одній надії, а ти надія, се бути співучасником у воскресенні Ісуса Христа до нетлінного насліддя. (1 Петр. 1:3, 4; Филип. 3:10) Замість схоронити місце в небі для "менш вірних" через се, що вони подалися взад і замішалися з сатанською організацією, то у св. Письмі ясно сказано, що хто подається в зад і стане невірним, такі будуть знищені. - Жид. 10:38, 39.

29 Мати часті в офірі за гріх за людство не є найважнішою річю для тих, що сталися послідователями Ісуса Христа, але для них найважніша річ є служити Божій організації й мати часті з Ісусом Христом в оправданні Єгового ймя. Ціль оправдання й народження з духа не є найперша щоби мати часті в офірі за гріх і у відродженню світа; але найважніше се, щоби опростити фальшивий закид Сатани проти Бога, до-

казуючи, що послідователь Ісуса Христа може відперти напади Сатани й затримати свою невинність Бога хотай се значить для нього смерть через жертву. Ось так та одиниця співтоваришів із великим Оправдателем. Забрання людей до неба не є найважнішою річю. Офіра послідователів Ісуса Христа не додає нічого до великої жертви, щоби зробити її сильнішою в забранню гріхів. Отже жертва за гріх не може бути першою причиною задля котрої Бог оправдує людей і сплоджує їх з духа як своїх духових синів. Навіть велика жертва Ісуса Христа, що стала викупом, є лише другорядною важністю. Найважнішою річю є оправдання Єгового ймя. Сей аргумент є сильний доказ, що Бог не назначить друго-рядного місця в небі яко нагороду лише тому, щоби спасти велику громаду від погибелі. Після писання, то се не є причина задля котрої Бог мавби постаратися о другорядну нагороду і місце для служби. Коли ми памятаємо, що велике питання до полагадження є оправдання Єгового ймя, тоді всі інші річі знаходять своє місце в умі, як се подано в св. Письмі. Коли ми чекаємо на Господа відносно розв'язання пророцтва, тоді ми зрозуміємо сю велику правду.

ПЕРЕДНЕ ПОДВІР'Є

30 Св. Письмо ясно учить, що друго-рядного місця нема в небі для послідователів взятих із світа з між людей котрі стануться духовими сотворіннями. Отже се також представляло, що те передне подвір'є храму не могло представляти такого місця або стану. Намет в пустині коло Синай мав лише одно подвір'є, і до того одного подвір'я мали приступ усі люди, як і Левіти так і священники й несвященники. (3 Мойс. 1:1-9) Отже се представляло ту саму річ, що було представлено через передне подвір'є храму, як се Езекиїл бачив в своїм видиві (Езекиїла 40:17; 46:21-24), а іменно: Стан оправдання перед Богом нового сотворіння в Христі, і всіх з людства, що були приведені до гармонії з Єговою через Христа. Велика громада 'стоїть перед престолом, одягнена в білі одежі', що значить признані перед Богом. Після видіння Езекиїла, то по переднім дворі храму ходили люди взагалі й князь (Езек. 46:3-10), і се, доказує, що передній двір не представляв духового стану в невидимім небі, але стан оправдання перед Богом тих, що живуть на землі і посвятилися Богу. Се - люди доброї волі, "інші вівці" з Ісусового стада, "велика громада", що служать Богу в переднім дворі. Тепер же з причини їх віри в Єгова Бога і Ісуса Христа і зза їх утечі до Божої організації, міста прибіжця, вони є оправдані, і єсли будуть вірні, то вони отримають обіцяну охорону в Армагедоні. В наметі люди були виключені з Святаї, і лише священникові дозволено перебувати там; і се доказує, що Святаї представляла з духа народжений стан Божих людей підчас їх побуту на землі. Святаї Святих представляла саме небо. - Жид. 9:23, 24.

ГОЙДАНА ЖЕРТВА

31 Пасхальний агнець був пожертвований на чотирнадцятого дня першого місяця. Пятнадцятий день того місяця був обходжений як шабас або день відпочинку. На другий день по шабасі, т. є, почислити від шістнадцятого п'ядесят днів привело людей до Пятидесятниці. "І будете лічити собі від другого дня послі суботи, від того дня, як принесли снопа в жертву гойдану, сім повних тижнів. До другого дня послі сестої суботи відлічите собі п'ядесят днів; та принесете нову хлібну жертву Господеві." (3 Мойс. 23:15, 16) "Сніп перовплуду жнива", т. є, сніп гойданої жертви, був пожертвований з початку п'ятидесяти днів. Се була "нова хлібна жертва". Вона була принесена в Пятидесятницю і складалась із двох квасних бохонців хліба спеченого з петльованої муки, і все разом було принесене як огняна жертва. "Із осад ваших подасьте два хліби на гойдану жертву; із двох десятин ефи муки пшеничної вони будуть, квашеними спечені будуть; як перовплід Господеві. І принесете з хлібом семеро ягнят без скази однолітків, та бичка одного, та два барани, на огняну жертву Господеві будуть вони, та жертву хлібну і жертву ливну до них: огняна жертва, любі похощі Господеві. І принесете козла одного на жертву мирну. І священник принесе їх з перовплудом хлібним та з двома ягнятами як жертву гойдану перед Господом; сьвяте вони будуть Господеві про сьвященника." - 3 Мойс. 23:17-20.

32 Сдного разу в минувшині були поміщені такі слова: "Отже два бохонці представляли дві кляси посвячених - одну побідоносну, мале стадо, а другу велику громаду посвячених слуг Божих." (Гл. Вартова Башта 1898 р. стр. 68) В тім самім видавництві були й ці слова: "Два хліби представляли ту саму річ як і козли представлені в день примирення." Повисші два наведення не є собі в гармонії. Те останнє речення здається є ближше правди, а іменно, що ті два бохонці представляли ту саму річ, що два козли представляли день примирення. Коли ті два козли були представлені, тоді кинено жереб щоби показати, що вибір не був самовільний, але що напрям дітяння, який кожний козел взяв, рішав на котрого той жереб мав упасти. Один із тих жеребів указував на Господнього козла, а другий на відпущального. Він указував на розділення певних кляс. Обидва козли були представлені перед Господом, і були в лійі до жертви, і Господь розпорядив їх після напрям взятого кожного із них. Один був вибраний на жертву; а другий був відкинутий як "лукавий слуга". Як здається, то і для тієї самої цілі була гойдана жертва перед Господом, щоби Господь міг указати прийняття одного, а відкинення другого. При посвяченню священства, жертва була положена на руки священника і була гойдана перед Господом. "І взяв те Мойсей [представляючи Господа] з рук їх та й пустив з димом на жертівнику всепалення: була се жертва посьвятана на любі пахощі, огняна жертва Господеві." (3 Мойс. 8:28)

Ось так Господь показав своє прийняття жертви.

33 Про гойдану жертву в Пятидесятницю писання говорять: "Із осад ваших подасьте два хліби на гойдану жертву; із двох десятин ефи муки пшеничної вони будуть, квашеними спечені будуть; як перовплід Господеві." (3 Мойс. 23:17) Отже здається, що ті два гойдані хліби представляли розділення між тими, що були представлені перед Господом, одна часть котрої була цілковито посвячена Господеві, а друга часть або кляса не цілковито посвячена Йому. Зараз по сповненню пасхи, день Пятидесятниці зазначив вилиття святого духа як сповнення пророцтва Йоїла. При першім сповненню повстало розділення між тими, що признавали себе бути по стороні Бога Єгови в той час: "Домували ж у Єрусалимі Жиди, люде побожні, з усякого народу під небом. Здуміли ся ж усі, і в сумніві казали один до одного: Що се має бути? Інші ж, сьміючись, казали, що молодим вином повпивались." (Діян. Ап. 2:5, 12, 13) По вислухання Петра многи, що були в сумніві, були переконані і увірували в його слова: "Хто ж залюбки прийняв слово його, охрестились; і пристало того дня душ тисяч зо три." - Діян. Ап. 2:41.

34 Тепер що другого вилиття святого духа, або цілковитого сповнення пророцтва Йоїла, то се сталося по другім приході Господа до храму чинити суд. Се була позатипічна Пятидесятниця, або цілковите сповнення. Усі посвячені тоді були представлені перед Господом на суд й рішення хто із них отримає признання й ввійде в Його радість. В той час настало розділення. Се також сходиться із пророцтвом про очищення синів Левіана, (Мал. 3:2, 3) із тодішньої огненої проби вийшов "вірний і розумний слуга", котрому Господь поручив справи царства на землі. В той самий час появився також "лукавий слуга" кляса, котрий не був признаний Господом. Обидва були в раді до царства коли вони були представлені перед Господом, обидва були несовишені, як на се указував квас у хлібі, одна кляса була очищена й прийнята Господом приносити жертву в праведності, а та друга жертва була відкинута. (Мат. 24:45-51) В той самий день гойданої жертви священник проголошував сьвяті збори і що ніяка робота не мала виконуватися в той день: "І обявите того ж самого дня, сьвяті збори будуть в нас. Ніякої роботи не робити мете. Установа віковична в усіх садах ваших." (3 Мойс. 23:21) Та робота відносилася до діл організації Сатани. Священники в той день примирення були безвинні, і те саме муситься сказати про великого первосвященника і підсвятенників і про Левітів в той день. - Мат. 12:5, 6.

35 Від часу вилиття святого духа на "вське тіло", себто, на всіх сплуджених з духа і признаних Єговою, вони мусять ділати в послушенстві до приказів Господніх. (Йоїла 2:28, 29; Діян. 2:16-18) Ся евангелія царства мусить проголошуватися в сей день, і се їх робота. (Мат. 24:14) Свідки Єгови (Продовження на сторони 162)